

שבת בשבתו

1

כ"ד סיון תשפ"ה \ גיליון 432

בְּמִדְבָּר – שְׁלֹחַ לךָ הַפְטָרָה :

"וַיִּשְׁלַח יְהוֹשֻׁעַ" { יהושע ב', א' }

שבת מברכין - ר"ח תמוז יחול ביום שישי

לרפואה שלמה .

מיטלי בת עליזה
טליה אסתר בת אלינור
רחלי בת הניה .
רבקה בת ביתיה
ינון יהודא חי בן ורד רוזה
אפרים יהודא בן רייזל
אנט יעל בת עזיזה

השבת, אנו קוראים בסוף הפרשה, על מקושש העצים בשבת ודינו ולאחר מכן מצוות ציצית, "דָּבַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וַעֲשׂוּ לָהֶם צִיצִית עַל כְּנָפֵי בְגָדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתַנוּ עַל צִיצִית הַכֶּנֶף פֶּתִיל תְּכֵלֶת". "וַעֲשׂוּ לָהֶם צִיצִית" – במדרש איתא, מדוע נסמכה פרשת מקושש לפרשת ציצית, אמר הקב"ה למשה: מפני מה חילל זה שבת, אמר לפניו ריבונו של עולם איני יודע. אמר לו: יום חול תפילין בראשו ותפילין בזרועו, ורואה וחוזר במעשיו, עכשיו שאין לו תפילין, חילל זה את השבת. באותה שעה אמר הקב"ה למשה, משה צא וברור להם לישראל דבר שיהיו נוהגים בו בימים טובים ובשבתות, ואיזה מצוה? זו מצות ציצית. ובספר "חזקוני" כתב: נסמכה פרשת ציצית לפרשת מקושש, לפי שכשנידון המקושש על שחילל השבת, אמרו ישראל איך נוכל לעמוד על שמירת שבת, לפיכך נתן להם מצוות ציצית להתעסק בה בשבת. כמו שאמרו חז"ל כל ההולך בלא ציצית בשבת כאילו מקושש עצים בשבת. ולפי זה מובן מה שכתוב בגמ' בשבת כ"ה: כך היה מנהגו של רבי יהודה ברבי אילעי בערב שבת שהיה רוחץ פניו ידיו ורגליו ומתעטף ויושב בסדינים המצויצים. לפי שהיה גלגול של צלפחד לכך התעטף בציצית. **"בספר המעשיות" לרבנו נסים זצ"ל מצינו סיפור מאלף:** רבי יהושע בן לוי צם ימים רבים והתפלל לה' שיזכה לגלוי אליהו הנביא. והנה אליהו הגיע לקראתו. שאל התשבי "מה תחפוץ ואמלא משאלתך?" אמר לו "נכסף אני להילוות אליך ולראות מעשיך בעולם ובכך אלמד חכמה". אמר לו אליהו "לא תוכל לשאת ולסבל מה שתראה, ותטריחני לגלות טעמי בכל דבר שאעשה ואפעל". קבל עליו רבי יהושע שלא ישאל מאומה, והסכים לתנאו של אליהו הנביא שאם יבקש לדעת מדוע פעל כפי שפעל – ייפרדו דרכיהם. הלכו שניהם עד שהגיעו לבית איש מסכן, אביון ורש, שפרנסתו ופרנסת אשתו מפרתם הכחוושה. כשהגיעו, ראו בני הזוג שישבו בפתח הבית. מיד קמו לקראתם, הזמינום לביתם בכבוד ויקר, והגישו לפניהם חלב וגבינה מתנובת הפרה. ארחום והלינום, ובבקר נפרדו מהם לשלום. בצאתם התפלל אליהו על הפרה שתמות... ועודם הולכים בדרך ולאזניהם הגיעו זעקות השבר של בני הזוג. תמה רבי יהושע ולבו התפלץ. חשב במרירות, 'כלום לא נמצא שכר יותר לעני זה מאשר הריגת פרתו?' שאל לאלהיו "אדוני, למה הרגת את פרתו של האיש הטוב?" ענהו אליהו "זכור את התנאי שבינינו, אלא אם חפץ אתה שייפרדו דרכינו עתה ואומר לך". החריש רבי יהושע והמשיכו בדרכם. הלכו כל היום, ולערב הגיעו לבית עשיר קמצן. התעלם מהם העשיר ולא פנה להאכילם ולהשקותם. בקושי נעתר להפצרתם ללון בחצרו בין ערמות הלבנים וצרכי הבניין. כי עמד בשיפוץ ביתו, וביקש להרוס קיר רעוע ולבנות קיר אחר תחתיו. לנו אפוא רעבים, בלא אכילה ושתיה. בבוקר התפלל אליהו הנביא, שהקיר הרעוע יתחזק וייעלמו סדקיו. פנה לבעל הבית ואמר "למה תוציא הוצאות לחינם. ראה, הקיר חזק ואיתן". בדק האיש ומצא שאין כל צורך בהריסה ובניה, והם פנו והלכו לדרכם. לא יכול היה רבי יהושע בן לוי להתאפק, ושאל "רבי, עולם הפוך רואה אני. בני הזוג האביונים, אשר יצאו מגדרם כדי לארחנו, נענשו על ידך. נשללה פרנסתם ומתה פרתם. ועשיר זה שקפץ ידו ואמץ לבבו לפני עוברי אורח, זכה לתגמול טוב ולשכר". ענהו התשבי "אם מוכן אתה להיפרד מעלי, אענה לך על תמיהותיך. דע לך שהאישה מכניסת האורחים, נגזר עליה למות, ונגזר על בעלה להתאלמן. כמאמר חכמים 'אין אישה מתה אלא לבעלה', התפללתי עליהם והמתקני הגזרה, והמרתיה במיתת הפרה – כפדיון כפרות נפש תחת נפש. ומעתה תשלח האישה ידה במסחר ויראו הצלחה גדולה. ואותו עשיר ידעתי כי אם יסתור את כתלו ימצא תחתיו אוצר מטמון כסף וזהב. התפללתי וחזקתי את הכותל על מנת שיישאר האוצר מוסתר מעיניו". הנה כי כן, אין לנו אלא מה שעיינו רואות – אך המשמעות הנסתרת נעלמת מעינינו. בטוחים אנו בבורא עולם, כי כל מה דעביד רחמנא לטב עביד { ברכות ס' } ויגלה הטוב הצפון לנו במהרה אמן. **שבת שלום ומבורך.**

זמני כניסת ויציאת השבת

רבינו	צאת	כניסת	
תם	שבת	השבת	
21:06	20:31	19:12	ירושלים
21:03	20:33	19:29	תל אביב
21:07	20:35	19:24	חיפה
21:04	20:31	19:29	באר שבע
20:56	20:25	19:13	אילת

פתגם השבוע

" קל יותר להמשיך
בדרך סלולה.

מאשר לחדש דרך חדשה "
{ הרבי מליובאוויטש }

לזרע של קיימא. אמן.

שלמה בן יונה
חנה בת יעל
אליהו בן מרים
מרגלית בת חנה

"ציצית - סמל עבודת ה' "

"אור החיים הקדוש "

"וְהָיָה לָכֶם לְצִיצֵת וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת כָּל מִצְוֹת ה' וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא תִתְּרוּ אַחֲרָי לְבַבְכֶּם וְאַחֲרָי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר אֲתֶם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם" {ט"ו, ל"ט}

רבינו האור החיים הקדוש מביא את הגמרא במנחות: שהציצית הוא סמל ואות שאנחנו עבדים של ה'. והגמרא מביאה משל לכך, מכל עבדי מלוכה של בשר ודם, שיש סימן בבגדי העבד לאיזה מלוכה ושלטון הוא שייך, כמו כן יש עלינו סימן בלבישת הציציות, המרמזים לתרי"ג מצוות, שאנחנו עבדים של ה'.

ובזה מסביר רבינו הקדוש את המילים 'וְהָיָה לָכֶם לְצִיצֵת' ולכאורה מה הכוונה במצווה זו, והלא כבר נאמר 'וַעֲשׂוּ לָכֶם צִיצֵת' ומה מוסיפה התורה במילים אלו. אלא מסביר רבינו הקדוש, שהכוונה לצוות לנו, שעל ידי הציצית אנו נזכור שאנחנו עבדים להשם יתברך, ואין אנו יכולים לעשות כרצוננו, וזוהי הכוונה 'וְהָיָה לָכֶם לְצִיצֵת' שתזכרו מטרת מצות ציצית שתביא לכם הכנעה כעבדים. וכך רבינו הקדוש מגדיר את העבדות וביטול הרצון המוחלט לה', וז"ל: 'כשיביטו בסימן עבדותם, יתנו לב שאינם בני חורין לעשות כחפצם, במאכלם, במלבושם, בדיבורם, ובכל מעשיהם, כעבד שאימת רבו עליו, ולעמוד בשעה שהאדון מצוה לעמוד ולעשות כל מלאכות אשר צווה ה'".

ובזה מבאר רבינו הקדוש את המשך הפסוק 'וְלֹא תִתְּרוּ אַחֲרָי לְבַבְכֶּם וְאַחֲרָי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר אֲתֶם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם' שעל ידי כך יוכל בקלות לשמור עצמו מן העריות. וכפי שהגמרא מספרת שהיה אדם שכבר הגיע ממש לשלב מעשה העבירה, ובאו הציציות וטפחו על פניו והצילו אותו מעבירה, וזה היה ע"י שזכר ונתעורר שהוא עבד ה', ואינו ברשות עצמו לעשות כרצונו.

עוד מסביר רבינו הקדוש בטוב טעם, מדוע רק בגד שיש בו 4 כנפות חייב בציצית, ולא בגד שיש בו 3 או 5 כנפות, ומדוע דווקא המספר 4 מחייב בציצית??? והתשובה היא, בגלל שכל מטרת הציצית, שיהיה לנו סימן שאנחנו עבדים להשם יתברך, ושהוא שולט ומולך על 4 רוחות העולם, ואם כן כשעושים 3 או 5 כנפות, בטלה הכוונה הזאת, וזה לא מביא את האדם להתבוננות, ועיקר קיום מצות ציצית הוא הכוונה והתבוננות שאנחנו עבדי של הקדוש ברוך הוא. וזה גם העניין שנצטוונו להטיל חוטים בצבע תכלת בציצית, וכפי שאומרת הגמרא 'תכלת דומה לים, וים לרקיע, ורקיע לכיסא הכבוד', כדי שנגיע להתבוננות בכיסא כבודו, והוד מלכותו ושלטונו עלינו, ולא נעשה חס ושלום דברים נגד רצונו יתברך שמו.

הבית השלם

הרב שמעון שמש שליט"א – יועץ זוגי וחינוכי: 052-7162999

יצא לכם לשמוע פעם: **"בא לי לאכול מאכל פלוני"**, או **"מתחשק לי לבשל מאכל אלמוני"**? לא פעם! אז אתם בחברה טובה. ואין כל כך בעיה בביטוי מסוג זה שמבטא רצון אנושי למאכל מסוים. יכולים לרצות באמת, או סתם לפנטז... אז קדימה – תאכל! אבל הבעיה מתחילה שעושים מזה 'עניין', ובונים מסביבו תילי תילים של בעיות כדי יותר את הרצון והחשק מאשר להגיע למוצר. ובמילים אחרות, לשקוע ב'למה אין', ולא ב'איך עושים'. ומה הבדל?! הבדל עצום, כי בעוד ואדם ריאלי מחפש את הדרך לממש את רצונו ולהגיע אל המטה, האדם הנרגן מעוניין יותר להכריז על החיסרון ולהאדיר את 'מְסֻכְנוּתוֹ' מכך שאין לו! ובעוד והראשון עושה כל השתדלות להשיג את מבוקשו בכך שמוציא את יכולותיו אל הפועל, השני מתכרבל בחסרונו ו"מתבכּיין" על כך ש**קיפחו אותו**... קשה מאוד לחיות בצילו של אדם ממורמר. אם את יכולה לעשות משהו, בבקשה! ואם לא, **להוקיר את מה שיש** ולשמוח בחלקך! כאשר אחד מבני הזוג מביע את רגשותיו ורצונו להגיע לדבר מסוים, הבעל או האשה יכולים לתמוך בו או בה, אפילו רק כמְשַׁאֲלָה, ולחזק כך את הקשר. איך אמר רבי עקיבא לאשתו הצעירה בבוקר הראשון לחיים המשותפים: בעזרת השם כאשר אני אצליח ויהיה לי עושר, קודם כל אקנה לך 'ירושלים של זהב', תכשיט שאפילו לאשת נשיא ישראל לא היה! ואשתו לא המשיכה 'לנדנד' קודם תביא מזרן נורמאלי שלא נישן על מצע של קש... אל מאוד התעודדה ונתנה לו ללמוד 24 שנים ברציפות. יש מה להעמיק בסיפור חז"לי זה, אבל לענייננו די בכך. כי דברים היוצאים מן הלב נכנסו אל הלב, וכל ר"ע הביע הזדהות ואמפתיה כלפיה. וגם היא לא שקעה במה שאין, אלא בתקווה לעתיד טוב יותר המשיכה לנהל את החיים באותו מקום ועל אותו מצע של קש, והנהיגה בית של תורה, והצמיחה את **רבי עקיבא**! האנשים שבפרשת בהעלותך **בנו** והתלוננו על חוסר בשר ואבטיחים, חוזרים בפרשתנו ובוכים ומתלוננים על מה שסיפרו המרגלים, ובכך ממיטים אסון על עצמם והנלווים אליהם: יום לשנה... ומדוע? כי עיניהם תלויות **במה שטרם הגיע**, או במה ש**מספרים** שלא ייתכן להגיע... ובעוד משה, יהושע וכלב מסבירים עד כמה הקב"ה איתנו **ונוכל להם ונעשה ונצליח**, אלה מעדיפים לשקוע בייאוש ולהתמקד על המצב ה**נוכחי ועכשווי** החסר. שלמה המלך אמר בחוכמתו: **"בְּאֶפְסָ עֲצִים תִּכְבֶּה אֵשׁ, וּבְאֵין נֶרְגָן - יִשְׁתַּק מְדוֹן"**. כמו שאם אין עצים, האש תכבה, כך אם אין נרגנות ובכיינות, המריבות יתבטלו וייעלמו. בהצלחה.

הלכות - ילקוט יוסף הלכות דין כוונה ודקדוק בק"ש

צריך ליתן ריוח בין וחרה לתיבת אף, שלא ישמע כאומר וחרף. ופסוק זה נוהגים לאומרו בלחש, אך צריך ליהרר שגם פסוק זה ישמיע לאזנו.

אמרו חז"ל כל הקורא ק"ש בלא תפילין כאילו מעיד עדות שקר בעצמו. ופירשו הראשונים, מפני שהוא קורא "וקשרתם לאות על ידך והיו לטוטפות בין עיניך", והוא אינו מניחו, ונמצא כמעיד עדות שקר. ואמנם הקורא פסוק "שמע ישראל" שבסדר הקרבנות לפני הזמירות, אינו חייב להניח תפילין תחלה, מפני שאינו קורא את הפסוק וקשרתם וכו'. אבל הקורא פרשת שמע קודם תפלה מפני שהוא ירא פן יעבור זמן ק"ש, עדיף שיניח תפילין תחלה, מאחר שקורא כל הפרשה הראשונה או יותר. ומכל מקום בשעת הדחק כגון שהזמן מצומצם, או שחושש פן על ידי כך יתאחר לבוא לבית הכנסת, יכול לסמוך על הסוברים שכל שמניח תפילין לאחר מכן בו ביום, אין בזה משום "מעיד עדות שקר בעצמו", ורשאי לקרוא ק"ש בלא תפילין.

אם הוא אנוס ואין לו תפילין, וחושש שיעבור זמן קריאת שמע ותפלה, יתפלל ויקרא קריאת שמע בלא תפילין, ובמשך היום יניח תפילין ויקרא בהם קריאת שמע.

יש נוהגים בשעה שהשליח צבור אומר בקריאת שמע למען ירבו ימיכם הופך פניו לימין, וימי בניכם לשמאל, ואין נכון לנהוג כן.

כשאומר אני ה' אלוהיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים, לכתחילה צריך לכוין בפירוש לזכור יציאת מצרים. ובדיעבד אם לא כיון כן בפירוש, יצא.

בק"ש יש רמ"ה תיבות, וכדי להשלים לרמ"ח תיבות, כנגד איבריו של האדם, השליח צבור מסיים "ה' אלהיכם אמת". ויחיד שקורא ק"ש, בשחרית או בערבית, או בקריאת שמע שעל המטה, יסיים בשלש תיבות אלו: "ה' אלהיכם אמת", כדי כנגד רמ"ח איבריו של אדם. אבל כשמתפלל עם הצבור, מוטב שכל יחיד ישמע שלש תיבות אלו מפי השליח צבור, ויכוין עליו, ויוצא ידי חובתו. ואם השליח צבור אינו שליח צבור קבוע, אלא שירד להתפלל לפני התיבה באקראי, ואינו בקי בענייני התפלה כדי להוציא את הקהל ידי חובת שלש תיבות אלו, טוב שהיחיד יאמר עמו "ה' אלהיכם אמת", ואחר כך ימשיך ויצבי ונכון, או ואמונה כל זאת וכו'. ויש מהאשכנזים הנוהגים לומר "אל מלך נאמן" להשלים רמ"ח תיבות. ויש מרבני אשכנז שנהגו בזה כדעת האר"י ז"ל וכנ"ל.

האשה צריכה לסיים אחר ק"ש אני ה' אלהיכם, אמת, ולחזור "ה' אלהיכם אמת". וטוב שתאמר קודם הקריאת שמע גם "אל מלך נאמן".

"אשר אנכי מצוך היום", היינו לומר שבכל יום ויום יהיו בעיניך כחדשים, ולא כמי שכבר שמע אותו הרבה פעמים, שאינו חביב אצלו.

אם עבר וקרא קריאת שמע ולא דקדק באותיותיה, יצא ידי חובת מצות קריאת שמע. ומכל מקום לכתחילה יזהר מאד בזה.

צריך להשמיע קריאת שמע לאזנו. ואפילו פסוק וחרה אף ה' שנוהגים לאומרו בלחש, צריך להשמיע לאזנו. ואם לא השמיע לאזנו יצא, ובלבד

שיוציא בשפתיו. אבל אם לא הוציא בשפתיו אלא הרהר קריאת שמע בלבו בלבד, לא יצא.

מי שהוא אנוס שאינו יכול לקרוא ק"ש בפיו, יהרהר אותה בלבו, ויצא ידי חובת קריאת שמע לכל הפחות לדעת הרמב"ם ודעימיה הסוברים דהרהור כדיבור דמי. אך כשיעבור האנוס יחזור ויקרא ק"ש בפיו.

צריך השליח צבור להשמיע קולו בפסוק שמע ישראל, כדי שישמעו הצבור וימליכו שם שמים יחד.

מי שהגיע לבית כנסת, ושמע צבור אומרים ק"ש, אפילו לא מתפלל עמהם צריך שיאמר שמע ישראל. ואם עדיין לא התפלל, טוב שיכוין בפירוש שלא לצאת ידי חובת ק"ש כדי שיקיים מצוה זו בברכותיה.

אדם שנסתפק אם קרא ק"ש, חוזר וקורא, שק"ש דאו', וספק דאורייתא לחומרא. ומברך לפניו ולאחריה. ואף על פי שברכות ק"ש מדרבנן, מכל מקום מעיקרא כך הייתה התקנה, שכל שהוא חייב לקרוא קריאת שמע צריך לקרותה עם ברכותיה. וצריך לחזור ולקרוא את כל פרשיותיה מספק, אף שהן מדרבנן, שבשעה שתיקנו חכמים קריאת שלש הפרשיות, תיקנו לאומרם יחד, בכל אופן. ואפילו כשהוא קוראה משום ספק שמא יעבור זמנה, שמא לא יעבור, והוא מכח ספיקא דדינא, שאם זמן ק"ש מתחיל מעלות השחר יעבור זמן ק"ש, ואם מתחיל מהנץ החמה עדיין יש זמן לקוראה עם ברכותיה, גם בזה יקרא את כל ג' הפרשיות של הק"ש מספק, פן יעבור זמנה.

הגאון הרב מסעוד הכהן אלחדאד זצ"ל

תולדותיו : חכם מסעוד הכהן אלחדאד נולד לאמו חנה ולאביו דוד בשנת תק"פ 1820 במרוקו. האזור שבו נולד לא ידוע אך יש משערים שנוולד בדרום המדינה בסביבות העיר תרודאנת. בהיותו צעיר בימים עלה עם אביו ואמו לארץ ישראל. למד בישיבות בירושלים. הוא נשא לאישה את רבקה מסעודה, ונולדו להם בנות. בזקנותו, מתה עליו אשתו, והוא נשא לאישה את קלרה, ונולדו להם בנים ובנות. חכם מסעוד הכהן למד תלמוד והלכה, וכשמילא את כרסו מהם, החל ללמוד קבלה. לה הקדיש את רוב חייו כ 60 שנה. בשנת תרס"ג 1903 נפטר הרב ששון בכר משה פרסאדו ראש ישיבת המקובלים בית אל, והרב מסעוד התמנה תחתיו לכהונת ראש הישיבה כשמפאת גילו המופלג, מונה לצידו הרב נחמן אנג'יל, כמנהל הישיבה, הוא שימש בתפקידו זה במשך כחצי יובל עד פטירתו בשנת תרפ"ז, 1927. עותק בן 14 כרכים בכתב יד של סידור הרש"ש ששימש אותו בעשרות שנות כהונתו כראש הישיבה ומתוקף תפקידו זה כשליח ציבור של חכמי הישיבה 'בית אל', ושעליו רשם את הערותיו והוספותיו היווה את התשתית למהדורה המודפסת של הסידור שראתה אור בראשית שנות ה-80. חכם מסעוד הכהן אף יצא פעמיים (ב-1891 וב-1902) כשלוחא דרבנן (שליח הישיבה) של קהילת בית אל לערי תוניס וצפון אפריקה. הוא שהה בג'ירבה שבתוניס ובליסבון שבפורטוגל שם נפגש עם חכם ישועה הלוי. במדינת תוניס סיפר הרב כלפון עידן שני סיפורי פלא הקשורים אליו: בבוא הרב לבקר בעיר זריזס שבתוניס ראה כי אנשי הקהילה מתלחשים ביניהם. ושאל אותם לפרש ההתלחשויות אמרו לו: "דע לך רבנו כי אנו סובלים בעיר הזו ממכת הפרעושים לכן אנו מתייעצים מה לעשות שכבודו לא יסבול מזה". מיד אמר להם הרב: "לכו הביאו לי עץ של דקל" והציב אותו בפינה מרכזית ברחוב שבשכונת היהודים וראו איזה פלא, כל הפרעושים נדבקו ונאספו לענף הדקל ולאחר מכן ציווה הרב לקחת את הענף ולהרחיקו ממקום ישוב וכל ימי ששבתו של הרב לא סבלו מהם. ועוד סיפר: בבוא הרב לעיר ספארק עיר הנמל והתרים את היהודים עבור הישיבה שאל האם יש אונייה המפליגה לעיר תוניס. הוא לקח את מטלטליו לאוניה ואחרי שאמרו לו את השעה שאמורה להפליג שב הרב לבית של וועד הקהילה. בשעה היעודה נפרד הרב ממארחיו והלך לאוניה ושאל את המלחים על חפציו. "היכן הם?" אך הם הכחישו ואמרו לא יודעים דבר. הרב שתק ולא אמר מילה. והנה רב החובל נתן הוראה למלחים לתפוס את מקומותיהם בהנהגת האוניה אך הללו התאבנו במקומם לבלתי יכולת לזוז. שאל אותם רב החובל "אולי עשיתם משהו לא טוב?" הודו המלחים כי הסתירו את חפציו

של הרב. מיד פקד עליהם להחזיר. ומאותו רגע ידעו כי בקרבם מלאך ה'. בשנותיו האחרונות איבד את יכולתו ללכת בכוחות עצמו ומעריציו היו נושאים אותו על כתפיהם בחגים ובשבתות לבית הישיבה כדי שיוכל לשמש כשליח ציבור כמנהגו. את ספריו הכינו לדפוס מקורביו ותלמידיו, הרב שלום הדאיה ובנו הרב עובדיה הדאיה. מהדורה חדשה של הספרים בתוספת תולדות המחבר ראתה אור בירושלים בראשית שנות ה-90 בידי בעל ניתו, אבישי בר-אוויר. ביום כ"ד סיון, בערב שבת קודש, בשנת תרפ"ז 1927 נפטר חכם מסעוד הכהן בגיל 107. ונקבר בו ביום, בהלוויה המונית כשמספידים אותו רבני ירושלים בבית הקברות היהודי בהר הזיתים (בחלקת החסידים). בשנות השלטון הירדני, חוללו רבבות קברים ברחבי בית הקברות, בהם קברו של הרב מסעוד שמצבתו נעלמה ומקום קברו אותר מחדש בשנת 2016. ספריו: "בן מכבד אב" - על הפרשיות והש"ס, "כח מעשיו הגיד לעמו" - דרושים. "שמחת כהן" חלק א' - ב' שו"ת בקבלה - ודרושים. מדברי הרב: בעניין "בין ישראל לעמים" מודעה רבה שעלינו לעתור ולרצות בעד שלומם. "שכל גוי ונוכרי ועובד עבודה זרה הכתובים בספר התורה הזה, הוא על הגויים שהיו מקדם קדמתה, שלא היו יראים את ה', אך הגויים שבזמננו שאנו מסתופפים בצילם, יראים וחרדים את ה' ואת תורתו הקדושה, והחיוב מוטל עלינו לעתור ולרצות בעד שלומם וטובתם. כי בשלומם וטובתם יהי שלום על ישראל, וכן הזהירנו חכמינו זיכרונם לברכה במשנת חסידים, 'הוי מתפלל בשלומה של מלכות', האל ברחמי ייתן בלב המלך והשרים עצה נכונה לישוב כל ערי ישראל, לטובת כל ישראל, תמיד כל הימים, כן יהי רצון.

קבר הרב בהר הזיתים בירושלים

כתב וחתומת ידו של הרב

ניתן לקבל את העלון במייל. נא לשלוח בקשה למייל: Asher7171@walla.com

הצעות והארות יתקבלו בשמחה. אשר ביטון - רב משמר הגבול - ירושלים. 0524090556